

er det i mindre Grad. Jeg vil derfor, ganske bortset fra, hvorledes det nu i denne Samling maatte gaa med det foreliggende Lovforslag, henstille, at man ikke for længe udsætter at tage fat paa en grundig Undersøgelse af vore Kyster, thi, mine Herrer, det er ikke ubetydelige Strækninger af vort Land, som Aar efter Aar skylles bort og ødelægges. Jeg har i Sommerens Løb haft Lejlighed til at se det paa vore Kyster paa Møen; det er mange Steder sørgeligt, jeg kan næsten sige: oprørende at se, hvorledes Kysten er bleven borte.

J. Hage: Jeg kunde give den sidste ærede Taler Ret i, at Hensynet til den individuelle Ejendomsret er underordnet, naar der er Spørgsmaal om hele vort Lands Fredning mod Kalamiteter. Men naar Loven er bygget op paa det Princip, at den enkelte Ejer i sin egen Interesse skal afgøre, om han vil have . . . (Afbrydelse af *Bojsen*). Nej; han skal gøre det i sin egen Interesse; man kan virkelig ikke paabyde alle Kystejere, at de skulle handle paa Samfundets Vegne. De handle i deres egen Interesse, og saa gaar man ud fra, at disse samlede individuelle Interesser i det hele og store — men ikke mere — ville falde sammen med Samfundets Interesser. Det var Tanken i den oprindelige Lov af atten hundrede og nogle og treds, og det er det, man har bygget videre paa. At der derved vil fremkomme visse Huller og Mangler, følger ganske af sig selv, men det forudsætter ganske vist ogsaa, at et saadant Forslag som det, det ærede Medlem for Stubbekøbing (N. J. Larsen) fremkom med, bliver ganske umuligt i denne Forbindelse, thi man refererer altsaa til den enkeltes Interesser, ogsaa til dens Interesser, som bor inden for Kysten, som ikke selv har nogen Kyststrækning, og som altsaa i Virkeligheden kun handle i deres egen Interesse, og saa forlanger man i dette Lovforslag, at den anden, Kystejeren, skal lide en maaske meget stor Skade, maaske kun for den enkelte Nabos Skyld. Det er det, der efter min Mening gør dette Forslag umuligt. Hvis det var en Kommission, der optraadte paa manges Vegne og tog større Hensyn, var det en anden Sag. (Afbrydelse af *Bojsen*). Ja, det vil det ærede Medlem have, og jeg siger: Ja, Gudbevares, hvis vi kunne faa en saadan Lov, saa vilde jeg med den største Glæde renoncere paa at faa denne Lov. Men Ulykken er, at vi faa blot Udsigt til at vente 10—20 Aar

endnu. Det forekommer mig ikke, at der er nogen særlig Grund til at tro, at vi hurtig kunne faa en saadan Lov, og i hvert Fald var der jo ingen Ulykke i, at man forbedrede den nugældende Lov ved at vedtage en Lov som denne, der bygger videre paa det samme Princip. Det udelukker jo ikke, at man kunde gaa over til et helt nyt og bedre Princip. I hvert Fald faar man ved at forhindre denne Lovs Gennemførelse et Medansvar for, at den nu bestaaende Tilstand kan udstrækkes i maaske meget lang Tid til stor Skade netop for Kystfredningen, som vi alle gerne ville fremme. Men derfor maa jeg fremdeles hævde, at det, der blev vedtaget i det sidste Møde, efter min Mening har gjort Sagen ganske uigennemførlig. Den havde Vanskeligheder nok i Forvejen, og det Princip, som den hviler paa, om at den Ejer, der selv vil have Fredning, skal finde sig i visse Baand paa sin Ejendom, kunde være vanskelig nok at faa gennemført i det andet Ting, der ser noget strengere paa de Forhold, end Flertallet her maaske gør. Men efter at denne Bestemmelse er vedtagen, at man skal kunne faa sin Ejendom baandlagt til Fordel for sin Nabo uden Spor af Erstatning, anser jeg ganske vist Forslaget for uigennemførligt. Og jeg, der som Medlem af Udvalget har strakt mig saa langt som muligt — maaske efter nogles Mening ogsaa for langt, men det Standpunkt, jeg har taget, vilde jeg imidlertid loyalt være blevet staaende paa — jeg anser mig nu for ganske løst fra mine Forpligtelser, efter at den ærede Ordfører har været med til at sætte igennem en Bestemmelse, der efter min Mening er ganske umulig.

Hvad Loven derfor angaar, maa jeg, ligesom det ærede Medlem, der nu satte sig, sige, at naar jeg stemmer for og anbefaler andre at stemme for Lovens endelige Vedtagelse, saa er det kun for at faa Loven over i Landstinget for at se, om det mulig kan bringe noget ud af Forslaget paa dets videre Gang. Hvad selve Ændringen angaar, er den i Grunden saa selvfølgelig, at man gerne kunde stemme for den. Det er en Lakune, man kan sige ligefrem en Forglemmelse af det ærede Medlem for Stubbekøbing (N. J. Larsen), at han, da han stillede sit Ændringsforslag, ikke tænkte sig, at han derved ikke alene lagde Beslag paa Naboens Ejendom, men endogsaa tvang ham til at sætte Mærker op til Fordel for en enkelt inde i Landet boende Nabo. Det er altsaa en Mangel,